

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

- Luați aminte buni creștini, sărbătoarea aceasta de peste ocean este Satana, necredincioșii au adus-o ca să ne strice nouă morala strămoșească!, îi îndemna părintele Stoleru pe cei câțiva creștini adunați în biserică.

La intrare, Dan Marcu, cunoscut om de afaceri și mai ales sânguinos donator, îl asculta la rândul-i cu indiferență. „*Ce știe găozarul ăsta cu sutană*”, își zise, privind la portretul în mărime naturală cu care fusese blagoslovit în urma daniilor sale. Preotul perora fără prea multă convingere împotriva sărbătorii de Halloween, având sentimentul că-și făcea datoria. Ierarhii ce-i păstoreau existența teologică, așa îi ceruseră, să lupte împotriva Halloween-ului. Plictisit, Marcu își mai privi încă odată portretul ce străjuia intrarea în naos, stând cu spatele spre altar, mai înainte de a se îndrepta spre limuzina luxoasă de la intrare.

Era singurul enoriaș care avea voie să străbată curtea bisericii, în S.U.V.-ul negru și monstruos, făcut de cei de la Mercedes. Dar Marcu era mândru. Așa îl învățaseră cei din securitate, când îl omeniseră și cu o facultate la fără frecvență și cu un serviciu mănos, la cadre. De fapt nu se afla cadrist în vreo întreprindere de stat pe vremea când nu existau particulare, care să nu fi fost racolat de specialiștii cu ochi albaștri.

Revoluția l-a prins cu fișetele pline de bani, băuturi fine și scumpe „dăruite” de t.i.r.-iști. Accidentul ce-i marcaseră viața pentru totdeauna îl făcuse lacom și rău. Om ”însemnat”echivala în percepția oamenilor, ca om rău. Răutatea i-a fost de folos și în fața furiei celor ce puseseră stăpânire pe întreprindere cu arma în mână. Sfătuit să plece acasă, Marcu n-a stat nicio clipă pe gânduri. Și-a luat banii strânși și s-a hotărât, să intre în presă și în industria alimentară. Habar n-avea de asemenea lucruri. L-au deslușit specialiștii puși la dispoziție de aceiași tovarăși. Și numai în câțiva ani s-a trezit posesorul unei averi impresionante. Dar nu uitase niciodată porcăriile făcute pe drumul devenirii sale. Iată de ce ajunsese a da dreptate părinților care-l sfătuiau să treacă pe la biserică să se roage. Așa a ajuns, iscusitul părinte Stoleru, să-l convingă că este bine să facă donație. Și cum păcatele erau foarte mari, și donațiile au fost pe măsură. Drept răsplată, părintele se hotărî să-i picteze trupul în biserică, asemenea marilor voievozi, în mărime naturală fără să-i pună coroniță pe cap dar care să poarte la picioare

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

inscripția Dan Marcu – donator.

După ce demară grăbit, afaceristul își scoase mobilul placat cu aur și pietre prețioase și-și sună odrasla:

- Alo, Petruș, ce faci măi băiatule?

- Stau la județ să-mi aprobe „cornul și laptele”.

- Dă-i mă-n p.... mă-sii ! O să le mai dau mălai la p... vară!, zise Dan Marcu cu emfază.

- Și contractul?

- Îți garantez că după câteva articole în ziar, o să-mi vină să ciugulească din palmă!

- Bine, atunci mă duc cu băieții!, conveni Petruș Marcu, ca o beizadea de prim rang printre alte beizadele locale.

Își puse avântul de muncă în cui, apucându-se de chefuri prelungite pe banii babacului. Marcu senior nu mai spunea nimic de multă vreme. Îi știa obiceiurile. Băutura și iarba aveau să-l doboare. Asta era spaima bătrânului. De aceea când Petruș a ajuns într-un târziu acasă, fără să pară a fi consumat ceva, inima lui Dan a tresălit de bucurie.

- Bine, mă, bine că mai dai și tu pe acasă, că trece Halloween-ul fără tine.

- Ai vrea mata, dar nu mă las! O să vin cu gașca să petrecem împreună, aici, acasă! Trebuie

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

să-mi iei un dovleac arătos demn de rangul domniei tale.

- Adică ce vrei să spui?

- Exact ce-ai auzit! Îți repet, vreau un bostan care să fie pe măsura faimei și rangului familiei.

- Bine fiule! Mi-am notat! O să aibă grijă tata de toate! Pregătește-ți prietenii de o sărbătoare americană pe cinste. O să-ți aduc cel mai mare bostan din America, să crape lumea de ciudă! O să filmez petrecerea și o s-o dau pe post, să vadă toată lumea că unul este Marcu, care trage cu arcul.

- Tată, faci cacofonii: „Marcu care?”

- Ei, da! Tu nu vezi că azi nici profesorii de română nu mai sunt ce-au fost! Uite-te cât de greu am găsit un prezentator pentru televiziunea noastră.

- Dar și unde l-ai găsit?

- Ce vrei fiule, interese mai presus de voința mea sunt la baza deciziilor mele!

- Hai tată, că am glumit! Am să te văd ce-o să facă protejatul ca să obținem contractul!

- Uite, o să-ți arăt chiar acum!, zise Dan Marcu butonând la telefonul aurit și plin de diamante.

- Alo, ce faci dragă? Lasă gargara și anunță în ediția de seară că o să venim cu niște dezvăluiri importante despre ”ăi mari” ! Și ai grijă să faci în așa fel încât să ajungă și la urechile știi tu cui!,

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

mai zise el pe nerăsuflăte. La revedere și ai grijă ce faci!

- A-nceput dansul!, remarcă Petruș cu admirație. Îi plăcea să-și măgulească din când în când stăpânul. Îi știa capacitatea de manipulare. Știa că zicala lui Șeicaru „Șantajul și etajul”, i se potrivea de minune. Și într-adevăr seara se anunță cu mare pompă că se vor face mari dezvăluiri despre fărădelegile aleșilor județeni. Presa hămesită, a preluat știrea și a întors-o pe toate fețele. Se crease un început de atmosferă apăsătoare.

Lumea aștepta, deși mai existaseră asemenea anunțuri, care în mod inexplicabil nu au mai ajuns să se finalizeze. Puțini ar fi bănuțit că la mijloc se construia un șantaj ordinar. Bineînțeles că vestea a ajuns unde trebuie. Iar atunci când telefonul lui Dan Marcu sună strident pe bordul bolidului său, văzu că anunțul și-a atins scopul.

- Ce-i nea Dane, am greșit cu ceva?, se auzi în receptor vocea șefului de județ.

- De ce spui asta, Dorian?

- Păi de ce ai dat anunțul cu dezvăluirile?

- Habar n-am! Și-or fi luat ăștia ai mei lumea în cap! O să mă interesez și o să văd ce se poate face! Dar ce se mai aude cu cornul acela despre care-am vorbit?, își lansă întrebarea așa, într-o doară, ca o fumigenă, hârșitul Dan Marcu.

- Nicio problemă domnule Dan, se rezolvă!

- Cum se rezolvă Dorian? Eu te-am servit tot timpul „cu de toate”, iar Petruș al meu a ajuns să stea de pază pe la ușile tale!

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

- Exclus, domnu” Dan! Nici nu mai trebuie să vină, am actele pe masă. O să le semnez și o să ți le trimit prin curier.

- Apoi așa să faci Doriane ! zise Dan Marcu, închizând telefonul brusc, ostentativ. Celălalt rămăsese cu vorba-n gât. Așteptase plicul degeaba. Trebuia să se mulțumească doar cu „cotizația” lăptarului. Mulțumit de felul cum procedase, își sună iar slujbașii de la ziar.

- Bună dragă, fii atent, mai amână vreo două zile anunțul de aseară! Și te rog să mă întrebi înainte de a-l da din nou. Nu-l dai până nu îți spun eu, ai înțeles? Mașina opri la semaforul care își schimbase culoarea chiar când discuta mai intens la telefon. Era cât pe ce să treacă pe roșu.

Claxonul unei mașini din spate îl trezi la realitate. Apăruse culoarea verde la semafor, iar el încă nu se mișcase din loc.

- Ce vrei bă golanule?, zise el cu glasul tare înlăuntrul harabalei ridicând și degetul inelar în fața parbrizului. Cel din spate nu-l auzi și nu-l văzu prin geamurile fumurii. Îl claxonă îndelung enervându-l. Demară, forțându-și cutia de viteze automată.

Comanda pentru dovleacul uriaș o dăduse deja. Mai avea aproape două săptămâni până la sărbătoarea de Halloween. Își propuse ca să mai rarească vizitele la părintele Stoleru, până după această sărbătoare. Bănuia că de fiecare dată avea să audă predici împotriva sărbătorii americane. Și nu era dispus să-și tulbure sufletul cu sentimente contrarii. Dumnezeu era cu Dumnezeu, dar familia...

Mai departe de centru, se opri spre a-și întâlni avocatul tocmit spre a-i apăra progenitura de un proces cu fiul ambasadorului turc. Acesta îi reclamase odrasla pentru jaf cu violență și posesie de arme fără autorizație. Celebrul avocat Titi Curcă îl aștepta în fața tribunalului cu nerăbdare, ușor îngrijorat de întârzierea marelui om de afaceri. Se urcă în mașină ca la el acasă.

- Cum e?, îl întrebă Marcu ars de nerăbdare.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

- E groasă, face pușcărie!, îi spuse avocatul cu tristețe în glas.

- Bravo măi, tu care ai fost și procuror și judecător și șeful baroului ai ajuns la halul acesta?

- Dacă vrei, eu cedez cazul, fără să-ți mai pretind niciun fel de onorariu!

- Și cam la cât se ridică pedeapsa?

- Procurorii cer maxim! Pretind că a fost jaf armat, mai ales că i-a luat turcalețului și arma din dotare, pe lângă banii pierduți la poker.

- Tu-i Cristoșii mă-sii de treabă! Și nu există nicio cale de îndulcire?, zise el mai departe, frecându-și degetul arătător și mijlociu de degetul mare, ca și cum ar fi numărat bani.

- Nu știu, o să încerc!, zise avocatul.

- Parcă spuneai că judecătorul ți-a fost coleg?

- A fost, dar n-aș băga mâna în foc, nu cred că mai are încredere în mine.

- Dau oricât!

- Poate la o sumă mare ar ceda!, conchise bătrânul avocat, strângând mâna întinsă de omul de afaceri ajuns peste noapte acolo unde mintea nu putea nici să gândească în alte vremuri.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

Dovleacul a sosit, taman când chefu era în toi. Era doar sărbătoarea de Halloween. Juniorul își chemase câțiva prieteni pe terasa încăpătoare din fața piscinei. Practic, dintr-o sufragerie somptuoasă deschideai glasvandurile, adăstai puțin pe terasă într-un scaun din bambus, după care te aruncai direct în piscină. Asta, în sezonul cald. Acum, piscina era plină și luminată doar pentru decor. Fumul de țigară îi amețiseră, semn că iarba era de calitate. Alcoolul fin ce bălăcea cuburile de gheață aluneca pe gâtleri fără măsură. Măștile de pe chipurile lor erau înfricoșătoare. Amețiți, convivii au salutată cu urale sosirea celor doi curieri ce cărau cu greutate, pe un cărucior metalic, asemeni celor cu care se cară marfa în magazine, un ambalaj imens de carton.

- Bătrânul l-a comandat!, balmăji Petruș cu paharul de whisky în mână. Cuburile de gheață zornăiau la fiecare mișcare a mâinii, semn că rămăseseră pe uscat.

- Trăiască babacul!, se grăbiră ceilalți să-i țină isonul.

- Trăiască, trăiască!, se umplu de urale terasa.

- Vă rog să-mi semnați!, îi spuse unul din curieri întinzându-i un document așezat într-un port-papier rigid din plastic. După ce beizadeaua mângăli ceva pe formular, curierul rupse coala de hârtie și i-o întinse proprietarului. Îi era suficientă copia.

- Ce avem noi aici?, se pomeni rostind Petruș replica binecunoscută dintr-un film ce fusese cândva în vogă.

- Ce-avem noi aici?, îi ținură isonul prietenii, clătinându-se, în vreme ce beizadeaua începuse să rupă ambalajul. Se desfăcea greu. Până la urmă apărură coaja dovleacului uriaș. Undeva, lângă coada groasă, viguroasă, se arăta un orificiu cam de mărimea unei monede. Marginile erau deja cicatrizate.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

- Să vină un cuțit!, strigă Petruș din pragul terasei spre sufragerie. Nimeni nu-l auzi. Zări pe unul din pereții sufrageriei panoplia cu arme a bătrânului Marcu. Pe ea, o sabie japoneză pentru samurai și cuțitul special pentru sepuku. Îl scoase din teacă și se repezi la bostan. Înfișe lama la o palmă de vrejul viguros, manevrând cuțitul ca pe un ferăstrău. Când îndepărtă capacul mare cât o roată de cărucior, un miros ciudat păru să iasă dinlăuntru. Apoi, încurajat de uralele prietenilor, introduse mâinile în deschizătură, ca într-un butoi. Ceilalți urlau de plăcere.

- Scoate-i mațele, scoate-i mațele!, îl îndemnară ei zornăindu-și lanțurile groase de aur și crucile atârinate la gât. Petruș nu le răspunse. Mirosul din interior păru să-l amețească.

- Să-l cioplăm de Halloween, să-l cioplăm de Halloween! strigau cu frenezie, după modul în care se strigau lozincile la manifestații, în timp ce dansau asemenea sălbaticilor Apași

- Trăiască boierul!, zise unul dintre ei, înainte ca Petruș să se prăbușească lângă bostan cu mâinile pline cu ghemuri de șerpi, în loc de miez și semințe.

- Uite șerpii, bă!, zise unul din cei ce purta drept mască desenată, un craniu. Se întoarseră cu toții spre dovleacul din care ieșiseră jivinele. Priveau cu spaimă lipindu-se de pereții terasei.

- Sunați mă la salvare!, se auzi dintr-un loc al mascaților paralizați de spaimă.

Liniștea prelungită care urmă, atrase atenția bătrânului care-și savura trabucul într-una din camere, uitându-se la televizor la un film cu mafioți.

- Ia te uită, își zise s-au cumițit copiii, le-a venit mintea la cap, nu alta!

Curios să afle cum s-a întâmplat minunea, s-a îndreptat spre terasă. Trupurile petrecăreților erau căzute în diverse poziții, iar peste ele, printre ele alunecau silențios spre piscină șerpii de

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Tuesday, 28 November 2017 13:47

mici dimensiuni, ca scăpați dintr-un cuib.

Au intrat mai întâi pompierii cu costume de protecție. Au scos rând pe rând corpurile.

Biserica era neîncăpătoare, sicriile stăteau înșirate până în curte. Împietrit, Marcu donatorul își privea chipul de pe perete, întunecat de fumul gros al multelor lumânări. În vacarmul de plânsete, nu înțelese dacă el gândise, ori chipul încrâncenat chiar rostise:

- Ce-ai făcut Doamne, ce-ai făcut? bîguia bătrânul afacerist mai mult pentru sine.

Părintele Stoleru îl privea cu îngrijorare întrebându-se dacă ar mai fi avut parte de donații. Titi Burcă răsufla ușurat...